

Arrest

nr. 194 325 van 26 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malinese nationaliteit te zijn, op 21 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 mei 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 juni 2017 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 september 2017.

Gelet op de beschikking van 11 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VAN EECKHOUT en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 23 augustus 2017 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden afgehandeld.

1.2. Verzoeker richt op 1 september 2017 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.3. In het proces-verbaal van terechtzitting van 5 oktober 2017 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij verwijst naar de stukken die zij op 28 augustus 2017 samen met haar verzoek tot horen aan de Raad heeft overgemaakt en zet de redenen uiteen waarom zij het schrijven van de griffie van de Raad met daarin de vraag om haar intenties betreffende het al dan niet overmaken van een synthesememorie niet onmiddellijk in ontvangst heeft kunnen nemen, waarbij zij specifiek verwijst naar de sluiting van het kantoor van haar advocaat tijdens de vakantieperiode. Evenwel heeft zij onmiddellijk geageerd vanaf het in ontvangst nemen van voormeld schrijven op 3 augustus 2017 en meent zij dat om die reden alles “perfect in orde” is. Waar de voorzitter erop wijst dat luidens de rechtspraak van de Raad van State niet de datum van het effectief in ontvangst nemen, maar wel de datum van de eerste aanbieding door de postdiensten in deze doorslaggevend is, stelt de verzoekende partij dat dit onredelijk is en ingaat tegen al haar rechten.”*

1.4. Wat betreft het schrijven van de Raad met daarin de vraag of verzoeker al dan niet een synthesememorie wenst in te dienen, wijst de Raad erop dat dit schrijven bij aangetekende zending van 18 juli 2017 werd verzonden. Naar analogie met artikel 39/57, §2, 2° van de Vreemdelingenwet gaat de termijn om de intentie omtrent het al dan niet indienen van een synthesememorie kenbaar te maken, in vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd, in casu 24 juli 2017, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst. Vertrekkend vanuit dit vermoeden van ontvangst op de derde werkdag na de overhandiging van de zending aan de postdiensten, betrof de laatste nuttige dag om een antwoord te verstrekken 31 juli 2017, zodat de bij aangetekend schrijven van 3 augustus 2017 kenbaar gemaakte wens om een synthesememorie neer te leggen laattijdig is. Zoals reeds gezegd geldt het vermoeden van ontvangst op de derde werkdag die volgt op deze waarop de brief van de griffie aan de post werd overhandigd, *“tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst”*. Hierbij dient te worden opgemerkt dat verzoeker in casu zelf een bewijs overmaakt waaruit blijkt dat voormelde zending reeds op 19 juli 2017 aan zijn woonst werd aangeboden. Aldus dient te worden vastgesteld dat – vertrekkend vanuit de door verzoeker aangetoonde reële datum van aanbieding van de aangetekende zending – de laatste nuttige dag om een antwoord te verstrekken 27 juli 2017 betrof, zodat de bij aangetekend schrijven van 3 augustus 2017 kenbaar gemaakte wens om een synthesememorie neer te leggen ook in deze optiek zeker laattijdig is.

1.5. Verzoeker betoogt evenwel dat het manifest onredelijk is om voor de berekening van de termijn van acht dagen – om de intentie omtrent het al dan niet indienen van een synthesememorie kenbaar te maken – te rekenen vanaf de datum van aanbieding van de aangetekende zending van de griffie met de vraag dienaangaande, d.i. op 19 juli 2017 en dat dient te worden gekeken naar de datum waarop hij daadwerkelijk kennis heeft genomen van voormelde aangetekende zending, d.i. op 1 augustus 2017. De Raad dient er in deze op te wijzen dat opdat een kennisgeving bij ter post aangetekende brief geldig geschiedt, het voldoende is dat de postbode zich aan de woning van de belanghebbende heeft aangemeld en, als hij de brief niet persoonlijk aan de belanghebbende of aan een ander op dat adres verblijvend persoon heeft kunnen overhandigen, in de brievenbus een bericht heeft achtergelaten

waarin de belanghebbende ervan wordt verwittigd dat de brief te zijner beschikking is op het postkantoor (cf. RvS 3 december 2009, nr. 198.499, RvS 27 oktober 2014, 208.491 en RvS 18 januari 2014, nr. 226.239). Hierbij wordt de kennisgeving geacht te zijn gebeurd op het dag van de aanbidding van de brief bij de woonplaats van de betrokkene (cf. RvS 14 mei 2007, nr. 171.116) en niet bij het verstrijken van de termijn toegekend voor het ophalen van de aangetekende zending bij het postkantoor (RvS 8 juni 1983, nr. 23.342 en RvS 28 april 1987, nr. 27.843) of op de dag dat de betrokkene daadwerkelijk het betrokken aangetekend schrijven gaat afhalen (RvS 15 maart 2005, nr. 142.581). Waar verzoeker aldus meent dat de termijn om zijn intentie kenbaar te maken omtrent het al dan niet indienen van een syntheseseminarie slechts zou beginnen te lopen op het ogenblik dat hij de aangetekende zending daadwerkelijk in ontvangst heeft genomen – d.i. op 1 augustus 2017 – dient de Raad op te merken dat dergelijke stelling geen steun vindt in de hierboven weergegeven rechtspraak van de Raad van State. Waar verzoeker aangeeft dat dergelijk handelen betreurenswaardig is in een rechtstaat, kan de Raad hiervan enkel akte nemen. Het loutere gegeven dat verzoeker zich persoonlijk niet akkoord kan verklaren met deze rechtspraak, volstaat niet opdat deze onderuit zou worden gehaald.

1.6. Louter ten overvloede kan de Raad het bovendien niet nalaten op te merken dat van de raadsvrouw van verzoeker, bij wie woonplaatskeuze werd gedaan, kan worden verwacht dat zij – wanneer zij een procedure bij de Raad opstart, waarin zij zich eraan kan verwachten briefwisseling te ontvangen die een stipte reactie vergt – diligent handelt en de nodige voorzieningen treft om de correspondentie in het kader van deze procedure in ontvangst te nemen, niettegenstaande een sluiting van het advocatenkantoor gedurende de Gentse Feesten en een verlofregeling van haar secretaresse (cf. RvS 15 januari 2007, nr. 166.657).

1.7. Gelet op bovenstaande dient de Raad op te merken dat verzoeker geen elementen aanbrengt die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd aangegeven, met name dat, bij gebreke aan een tijdig antwoord op de vraag of hij al dan niet een syntheseseminarie wenst over te maken, het ontbreken van het vereiste belang moet worden vastgesteld op grond van artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

Het beroep is onontvankelijk.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA